

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **K. N.,** zast. Mgr. Michalem Šimetkou, advokátem se sídlem Štefánikova 244/18a, Kopřivnice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, čj. MPSV-UM/30811/15/9S-MSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 9. 2016, čj. 20 Ad 2/2016-39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Michalu Šimetkovi, advokátovi se sídlem Štefánikova 244/18a, Kopřivnice, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 146 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci (dále jen „stěžovatel“) byla z důvodu hmotné nouze vyplácena dávka – příspěvek na živobytí. Od června 2015 mu byla Úřadem práce České republiky – krajskou pobočkou v Ostravě (dále jen "úřad práce") tato dávka snížena z částky 4 480 Kč na 267 Kč. Snížení bylo odůvodněno změnou v okruhu společně posuzovaných osob, od 1. 6. 2015

byla pro účely nároku na dávku společně se stěžovatelem posouzena paní E. H.. Odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 8. 10. 2015 (druhému v pořadí – viz níže) žalovaný zamítl dne 23. 11. 2015.

[2] Stěžovatel se proti němu bránil žalobou u krajského soudu, který ji rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl. Proti tomuto rozsudku podává stěžovatel kasační stížnost.

II. Řízení před správními orgány a krajským soudem

[3] Dle dokumentů obsažených ve správním spisu stěžovatel pobíral v průběhu roku 2014 příspěvek na živobytí, od listopadu 2014 mu byl přiznán ve výši 4 480 Kč. Podle zjištění úřadu práce vyplývajícího z vyplněných formulářů a místního šetření bydlel v bytě společně s E. H., náklady na domácnost si hradil každý z nich samostatně a správní orgán je neposuzoval společně. V únoru 2015 zahájil správní orgán z moci úřední správní řízení o přehodnocení nároku, dne 24. 2. 2015 rozhodl, že stěžovateli bude příspěvek na živobytí nadále vyplácen ve výši 4 480 Kč, neboť nedošlo ke změně skutečností rozhodných pro výši dávky.

[4] Dne 1. 4. 2015 stěžovatel při jednání u úřadu práce prohlásil, že nedošlo ke změně skutečností rozhodných pro nárok na dávku. Dále je ve správním spisu založen formulář ze dne 22. 4. 2015 označený jako *Ohlášení změn v okruhu společně posuzovaných osob*, ve kterém je vyplněna část uvozená textem "*Od výše uvedeného dne užívám byt společně s těmito osobami*", a následně jsou zde uvedeny údaje E. H.. Formulář je podepsán E. H. i stěžovatelem.

[5] Další součástí správního spisu je úřední záznam, podle kterého se E. H. dostavila dne 29. 4. 2015 na úřad práce, doložila podklady k žádosti o příspěvek na živobytí stěžovatele a při jednání uvedla, že s ním bydlí v jednom bytě a společně hospodaří. Záznam je podepsán pouze pracovnicí správního orgánu. Dne 11. 5. 2015 uvedl stěžovatel při jednání na úřadu práce do protokolu, že u něj nedošlo k žádným změnám podstatným pro posouzení příspěvku na živobytí.

[6] V "záznamu do spisu" sepsaném dne 20. 5. 2015 je uvedeno, že stěžovatel byl dne 11. 5. 2015 seznámen s prohlášením E. H. o společném hospodaření a informován o tom, že u něho proběhne sociální šetření k ověření potřebných skutečností. Po provedení tohoto šetření byli stěžovatel i E. H. vyzváni, aby se dostavili k osvědčení skutečností rozhodných pro přiznání dávky. Dne 20. 5. se dostavila E. H. a uvedla, že dávky již nadále nechce pobírat. Bylo jí sděleno, že žádné nepobírá a řízení se vede o dávce stěžovatele.

[7] V záznamu o sociálním šetření ze dne 12. 5. 2015 je popsáno zařízení bytu, jako poznámka je uvedeno: "*hospodaření společné, potraviny společné, nákupy jídla i ostatních potřeb do domácnosti dohromady, klient s paní H. žije jako s partnerkou a hospodaří s ní, doporučuji její přidání do SPO.*" Protokol je podepsán sociální pracovnicí i stěžovatelem.

[8] Stěžovatel se dostavil dne 1. 6. 2015 na úřad práce a zde uvedl, že s E. H. společně nehospodaří. Dne 10. 6. 2015 učinila do protokolu stejné prohlášení E. H.. Podle jejího

pokračování

tvrzení bydlí se stěžovatelem společně v jednom bytě, avšak každý má své finance a jídlo nakupují samostatně. Společně jsou posuzováni pro příspěvek na bydlení.

[9] Součástí správního spisu je čestné prohlášení stěžovatele – žádost o vyloučení z okruhu společně posuzovaných osob - ze dne 16. 6. 2015, kterým žádá o vyloučení z tohoto okruhu E. H., neboť hospodaří odděleně a nepodílí se na úhradě společných potřeb. Prohlášení je podepsáno rovněž E. H..

[10] Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2015 úřad práce rozhodl o snížení příspěvku na živobytí stěžovatele od 1. 6. 2015 z 4 480 Kč na 267 Kč měsíčně. Snížení je odůvodněno společným posouzením E. H., v důsledku čehož se změnil rozdíl mezi částkou jejich živobytí a výší příjmů. Stěžovatel podal odvolání, ve kterém namítl, že s E. H. společně užívá byt, avšak nevedou společnou domácnost, každý z nich hospodaří samostatně. E. H. trpí schizofrenií, termínům dává jiný význam a celkově vnímá realitu odlišným způsobem.

[11] Dne 24. 8. 2015 žalovaný k odvolání stěžovatele prvostupňové rozhodnutí úřadu práce zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Správní orgán prvního stupně porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, zejména se nevypořádal s námitkami účastníka řízení. Stěžovatel podle žalovaného sice úřadu práce předložil tiskopis s ohlášením změny v okruhu společně posuzovaných osob, následně však on i E. H. svá prohlášení popřeli. Správní orgán dostatečně neodůvodnil, proč je i přesto posuzoval společně. Dále žalovaný upozornil na § 18 správního řádu, podle kterého má být sepsán o ústním jednání a podání účastníka řízení protokol. Ve spisové dokumentaci jsou pouze záznamy do spisu, ve kterých pracovníci správního orgánu popsali, co stěžovatel či E. H. uváděli; nebyl s nimi sepsán protokol, který by potvrdili svým podpisem. V protokolech, které byly sepsány, společné soužití oba popírali. Není zřejmé, jak správní orgán posoudil tvrzení stěžovatele a E. H. o odděleném hospodaření a o tom, že v minulosti byli i přes společné bydlení posuzováni odděleně. Dále úřad práce neodůvodnil, jak vyhodnotil skutečnosti uvedené stěžovatelem v doplnění odvolání, tj. zejména o onemocnění E. H. a jejím odlišném vnímání reality, o nedostatcích skutkových zjištění. Tyto skutečnosti byly důvodem pro zrušení rozhodnutí.

[12] Úřad práce provedl dne 24. 9. 2015 nové sociální šetření, ze záznamu o něm vyplývá oddělené užívání potravin, rozdělení věcí běžné potřeby – drogerie i oblečení.

[13] Po zrušení původního rozhodnutí úřad práce vydal dne 8. 10. 2015 nové, se stejným výrokem, tj. o poskytnutí příspěvku na živobytí od června 2015 ve výši 267 Kč měsíčně. V odůvodnění shrnul skutková zjištění, která shromáždil již před vydáním prvního rozhodnutí. Stěžovatel a paní H. podle nich nejdříve ve formuláři o změně ve společně posuzovaných osobách potvrdili společné hospodaření, poté je při jednání na úřadu práce osobně popřeli. Správní orgán k tomu uvedl, že jeho podklady jsou úplné, objektivní a přesvědčivé a na jejich základě je možné rozhodnout o snížení dávky na živobytí stěžovatele. Změnu tvrzení stěžovatele i E. H. je nutno vysvětlit tím, že si uvědomili nepříznivý důsledek původního tvrzení v podobě snížení dávky. Společné potraviny byly v lednici rozděleny až následně poté, kdy tuto skutečnost sociální pracovnice zjišťovala.

[14] Stěžovatel se proti rozhodnutí opět bránil odvoláním. Rekapituloval události předcházející podání prohlášení E. H. o změně posuzovaných osob a společném hospodaření, uvedl, že se jednalo o omyl a chtěla doložit doklady k příspěvku na bydlení. Z jeho strany došlo k pochybení, pokud uvedený formulář podepsal. Rovněž se domníval, že tiskopis se týká příspěvku na bydlení. Je maďarské národnosti a pochopení textu mu občas činí potíže. Jednalo se tedy o omyl, následně oba dva prohlásili, že společně nehospodaří. Opak nebyl prokázán. Nikdo se nevěnoval tomu, že prostory bytu jsou omezené, rovněž i jejich zásoby potravin. Nemusí být proto zřetelně oddělené, aby každý si každý poznal ty své, oba se stravují odlišně a používají jiné suroviny. Při prvním sociálním šetření sociální pracovnice pouze uvedla, že potraviny nejsou odděleny, až následně při druhém se věnovala tomu, že jsou zde odlišné druhy potravin a pracích prostředků. Z tohoto nelze učinit závěr o účelovém postupu stěžovatele. Při prvním sociálním šetření nikdo nezkoumal, jak probíhá úklid a podobné činnosti. Opět upozornil na zdravotní stav E. H., v jehož důsledku vnímá realitu odlišným způsobem. Její prohlášení jsou tedy nedůvěryhodná.

[15] Žalovaný při druhém rozhodování odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Při shrnutí průběhu řízení konstatoval, že nově bylo v řízení doplněno sociální šetření ze dne 24. 9. 2015, ze záznamu vyplývá oddělení potravin i lůžek obou posuzovaných. V samotném odůvodnění žalovaný odkázal na záhlaví tiskopisu ohlášení změn v okruhu společně posuzovaných osob ze dne 22. 4. 2015, který obsahuje větu, že bude sloužit jako doklad prokazující změny pro účely příspěvku na živobytí. Nelze tedy předpokládat, že si ho stěžovatel zaměnil s formulářem vyplňovaným pro příspěvek na bydlení. Prokázání společného hospodaření není povinností správního orgánu. Podle zákona o existenčním minimu se společně posuzují jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby. Prokázat tyto skutečnosti měl tedy stěžovatel. Odvolání původních prohlášení se jeví žalovanému jako účelové. K námitkám týkajícím se zdravotního stavu E. H. nelze přihlédnout, neboť nebyla zbavena svéprávnosti a je zodpovědná za své jednání.

[16] V žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel upozornil na svoji maďarskou národnost a určité problémy při úředních jednáních. Jejich dlouholeté spolužití s E. H. bylo vždy oddělené a takto bylo správními orgány posuzováno. Záznam o sociálním šetření ze dne 12. 5. 2015 byl vyplněn sociální pracovnicí a není zřejmé, nakolik stěžovatel zde uvedenému textu rozuměl. Při osobním jednání již všechny rozpory objasnil a s E. H. podali zcela shodná osobní vyjádření ohledně odděleného hospodaření. Žalovaný to i přes toto vysvětlení považoval pouze jako účelové jednání. Žalovaný zejména neprovedl výslech E. H., která se k celé situaci měla osobně vyjádřit. I přes společné bydlení byli pro účely příspěvku na živobytí posuzováni odděleně. V řízení nebylo spolehlivě zjištěno, v čem nastala změna jejich spolužití, stěžovatel po celou dobu řízení upozorňoval na existující rozpory. Žádal provedení výslechu E. H. i jeho osobně.

[17] Krajský soud žalobu zamítl. Žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav a též ho správně vyhodnotil. Stěžovatel i E. H. nejprve uvedli, že společně hospodaří, toto prohlášení změnili a popřeli až po zjištění, že to pro mě má nepříznivé důsledky. Společné hospodaření vyplývá i ze sociálního šetření provedeného dne 12. 5. 2015. Správní orgány musely vyhodnotit důkazy, které si vzájemně odporovaly. Původní sdělení byla

pokračování

dobrovolná a učiněná z vlastní iniciativy, proto je žalovaný logicky vyhodnotil jako pravdivá a následná tvrzení jako účelová. Stěžovatel v prvostupňovém řízení nenamítl, že by nerozuměl českému jazyku, tyto námitky uplatněné až v odvolacím řízení a v žalobě je tedy nutno posoudit též jako účelové.

[18] Stěžovatel byl povinen prokázat správním orgánům, že s E. H. společně nehospodaří. Přesto ve správním řízení důkaz výslechem E. H. nenavrhl. Žalovaný nepochybil, pokud její výslech neprovedl z vlastní iniciativy. Správní orgány neměly povinnost vyhledávat důkazy potvrzující tvrzení stěžovatele. Ve věci není podstatné zjištění ze sociálního šetření ze dne 24. 9. 2015, neboť žalovaný posuzoval způsob společného soužití v době rozhodné pro posouzení nároku, tj. v květnu 2015. Stěžovatel měl při šetření 12. 5. 2015 příležitost srozumitelně vysvětlit, zda spolu hospodaří či nikoliv, což se nestalo. Na tomto stavu nic nemění to, že jejich soužití bylo v předcházejícím i následujícím období posouzeno jako samostatné. Způsob soužití podléhá změnám. Zjištění motivace E. H. k podání žádosti o změnu dávky není též relevantní.

[19] Krajský soud nevyhověl návrhu na provedení výslechu E. H., neboť obsah správního spisu v části týkající se období posuzování nároku je autentický a dostatečně vypovídá o situaci v posuzovaném období. Soud se ztotožnil se závěrem o účelovosti změny tvrzení stěžovatele i E. H., poté, kdy se dozvěděli o snížení příspěvku na živobytí.

III. Řízení před Nejvyšším správním soudem

[20] V kasační stížnosti podané proti rozsudku krajského soudu stěžovatel namítl nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a vadu předchozího řízení spočívající v tom, že skutková podstata, ze které správní orgán v napadaném rozhodnutí vycházel, nemá oporu v provedeném dokazování (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).

[21] Konkrétně uvádí, že ze spisu nevyplývá, jakým způsobem byl formulář o oznámení změn ve společně posuzovaných osobách úřadu práce doručen, jak se do spisu dostal. Musela to být iniciativa E. H., která však trpí duševní poruchou. On sám tiskopis podepsal v dobré víře, že se jedná o tiskopis pro přiznání příspěvku na bydlení. Po zjištění svého omylu ihned uvedl skutečnosti na pravou míru a konstantně potvrzoval, že společně nehospodaří. Ve správním řízení nebylo zjištěno objektivní stanovisko E. H., neboť její názor nebyl zachycen v protokolu o jednání či výslechu, ale jednalo se pouze o zprostředkování její výpovědi v úředním záznamu ze strany pracovnic správního orgánu. Při šetření dne 12. 5. 2015 sociální pracovnice pouze uvedla, že potraviny v lednici nejsou rozděleny, jiné znaky společného hospodaření nezjišťovala. Správní orgány měly E. H. vyslechnout zejména proto, že neměly dispozici žádné její autentické vyjádření, a potvrdily by si tím sporné skutečnosti týkající se společného hospodaření i její nemoci. Toto měl učinit i krajský soud. Jeho rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl objektivně zjištěn skutkový stav, nebyly provedeny navrhované důkazy, v důsledku čehož nemohlo být posouzeno, zda stěžovatel s E. H. v rozhodné době společně hospodařil či nikoliv. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve ověřil, zda kasační stížnost splňuje formální náležitosti a shledal, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a že stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Dále přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[23] Předmětem sporu v projednávané věci je společné posouzení stěžovatele a E. H. pro účely poskytnutí příspěvku na živobytí od června 2005.

[24] Příslušná právní úprava je zakotvena v § 2 odst. 1 a v § 8 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Podle těchto ustanovení se pro účely posuzování stavu hmotné nouze příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona o životním a existenčním minimu. Orgán pomoci v hmotné nouzi může z okruhu společně posuzovaných osob vyloučit osobu, u které žadatel o dávku prokáže, že ačkoliv společně s ní užívá byt, jiný než obytný prostor nebo ubytovací zařízení, nepodílí se s touto osobou na úhradě nákladů společných potřeb, je-li jinou osobou podle zákona o životním a existenčním minimu. Tento zákon stanoví v § 4 odst. 1 písm. d) shodně jako zákon o pomoci v hmotné nouzi, že společně se posuzují osoby, *které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby.*

[25] V projednávané věci nebylo sporné, že stěžovatel s E. H. dlouhodobě společně užíval byt. Podle výše citované právní úpravy tedy pro ně při posuzování nároku na dávky poskytované v hmotné nouzi (včetně příspěvku na živobytí) platila domněnka společného posouzení. Pro vyloučení z okruhu společně posuzovaných osob bylo nutné ze strany stěžovatele jakožto žadatele o dávku prokázat, že i přes společné užívání bytu hospodaří odděleně a nepodílí společně s E. H. na úhradě nákladů společných potřeb. Zákon o pomoci v hmotné nouzi i zákon o životním minimu stanoví povinnost těchto tvrzení a důkazní břemeno jednoznačně na straně žadatele o dávku, což správně zdůraznil ve svém rozhodnutí krajský soud.

[26] Stěžovatel však v průběhu správního řízení důkazní břemeno ohledně odděleného hospodaření neunesl. Nejprve podepsal formulář o oznámení změn v okruhu posuzovaných osob, ve kterém potvrdil údaje uvedené E. H.. Stejně tak potvrdil svým podpisem i záznam ze sociálního šetření dne 12. 5. 2015, který obsahoval zjištění o společném hospodaření, úhradě společných nákladů na domácnost. Je zde výslovně uvedeno, že "*klient s paní H. žije jako s partnerkou a hospodaří s ní*". Následně tyto údaje popřel, uváděl i důvody, jak ke sdělení či potvrzení uvedených skutečností došlo (omyl v tom, jaký tiskopis podepisuje, horší porozumění českému jazyku vzhledem k jeho maďarské národnosti). Nenavrhl však žádné důkazy k tomu, aby vyvrátil společné hospodaření, jak vyžaduje zákon. Jeho povinností bylo prokázat, že nakupuje potraviny a věci do domácnosti odděleně, samostatně pečuje o domácnost.

[27] Stěžovatel se však soustředil pouze na zpochybnění tiskopisu ze dne 22. 4. 2015 a prohlášení učiněných ze strany E. H. K jeho námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že

pro posouzení věci není relevantní, jakým způsobem byl formulář ze dne 22. 4. 2015 úřadu práce doručen. Tento dokument je součástí správního spisu, s datem jeho doručení není spojována žádná lhůta. Skutečnost, zda ho úřadu práce předložila E. H. či nikoliv, nemění nic na tom, že stěžovatel potvrdil údaje v tiskopisu uvedené svým podpisem. Jak je uvedeno výše, pro vyvrácení závěru o společném hospodaření nestačilo vzhledem k zákonné domněnce společného posouzení popřít podání formuláře o ohlášení změn v okruhu společně posuzovaných osob, nýbrž aktivně prokázat oddělené hospodaření.

[28] Ve správním řízení bylo zachyceno prohlášení E. H. v protokolu o jednání, a to dne 10. 6. 2015. Ve věci není sporné, že své původní tvrzení o společném hospodaření následně popřela. Správní orgán si neověřoval informace o zdravotním stavu E. H., což však nemělo žádný vliv na posouzení unesení důkazního břemene ze strany stěžovatele. Skutečnosti, které správní orgán vyhodnotil jako důvod ke změně výše dávky, neuvedla pouze E. H., ale potvrdil je svými podpisy sám stěžovatel.

[29] Námitka, podle které sociální pracovnice při šetření dne 12. 5. 2015 nezjišťovala znaky společného hospodaření, nemá oporu v protokolu sepsaném při šetření. Jak je citováno v odst. 26 tohoto rozsudku, pracovnice do protokolu konstatovala společné nákupy jídla i ostatních potřeb do domácnosti, partnerské soužití a hospodaření. Stěžovatel protokol v tomto znění podepsal, neuvedl žádné výhrady vůči jeho obsahu. Jakožto zkušený účastník řízení o pomoc v hmotné nouzi si musel být vědom toho, že podpisem protokolu potvrzuje veškeré zde uvedené údaje a správní orgán z nich následně bude vycházet. Při pochybnostech ohledně obsahu protokolu, například z důvodu horší čitelnosti rukopisu sociální pracovnice, měl tyto námitky uvést a před podpisem tento stav napravit.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, podle kterého byl skutkový stav věci zjištěn dostatečně. Obě dvě verze tvrzení stěžovatele i E. H. byly ve správním řízení řádně zaznamenány. Jakákoliv další výpověď E. H. nemohla změnit závěr, že stěžovatel nenabídl důkazy svědčící o jejich odděleném hospodaření v květnu 2015, které by vyvracely zákonnou domněnku společného posouzení.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Námitky stěžovatele nejsou z výše uvedených důvodů důvodné a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[32] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[33] Ustanovenému zástupci náleží odměna za dva úkony, tj. převzetí věci a sepsání kasační stížnosti, dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., což činí za použití § 9 odst. 2 stejné vyhlášky 2000 Kč (1000 Kč za každý úkon). Po připočtení náhrady režijních

nákladů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) a zvýšení o daň z přidané hodnoty (21%, tj. 546 Kč) činí celková částka odměny a nákladů ustanoveného zástupce 3146 Kč, které mu budou vyplaceny na jeho účet podle výroku III. tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu